

Για μια νέα θέση μάχης της αναρχικής εξέγερσης – Για έναν Μαύρο Δεκέμβρη

Μισώ το άτομο που γονατίζει κάτω από το βάρος μιας άγνωστης δύναμης ενός τυχαίου X, ενός θεού. Μισώ όλους εκείνους που, υποκύπτουν από φόβο, από παραίτηση, και που ένα μέρος της ανθρώπινης ισχύος τους, ο τρόμος και η ηλίθια αδράνεια που τους χαρακτηρίζει δεν τσακίζει μόνο τους ίδιους, αλλά μαζί κι εμένα και τους ανθρώπους που αγαπώ. Μισώ, ναι, τους μισώ, γιατί το αισθάνομαι, εγώ δεν γονατίζω μπροστά στα γαλόνια του αξιωματικού, μπροστά στη λουρίδα του δήμαρχου, μπροστά στο χρυσάφι του κεφαλαίου, μπροστά σ' όλες τις ηθικές και τις θρησκείες. Εδώ και πολύ καιρό ξέρω ότι όλα αυτά δεν είναι παρά μια αβεβαιότητα που θρυμματίζεται σαν το γυαλί.

Albert Zozef (Libertad)

Υπάρχουν στιγμές μέσα στην ιστορία που η τυχαιότητα μερικών γεγονότων μπορεί να προκαλέσει δυναμικές μεταβλητές, ικανές να παραλύσουν, σχεδόν εξολοκλήρου, τον κοινωνικό χωροχρόνο.

Ήταν Σάββατο βράδυ, στις 6/12/2008, όταν, μέσα σε λίγες στιγμές, διαδραματίστηκε η κορύφωση μιας σύγκρουσης ανάμεσα σε δύο κόσμους. Από τη μία, η νεανική, ενθουσιώδης, αυθόρμητη και ορμητική εξεγερτική βία και, από την άλλη, ο επίσημος κρατικός θεσμικός φορέας που, νομιμοποιημένα, διεκδικεί το μονοπώλιο της βίας, μέσω της καταστολής.

Όχι, δεν επρόκειτο για ένα αθώο παιδί και έναν παρανοϊκό μπάτσο, που βρέθηκαν σε λάθος μέρος τη λάθος στιγμή, αλλά για έναν εξεγερμένο νεαρό σύντροφο, που επιτέθηκε σε ένα περιπολικό, σε μια περιοχή όπου οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής ήταν συχνές, και για έναν μπάτσο που περιπολούσε στην ίδια περιοχή και, από μια προσωπική του αντίληψη για την τιμή και την υπόληψη της αστυνομίας, αποφάσισε να αντιμετωπίσει τους ταραξίες μόνος του. Ήταν μια σύγκρουση μεταξύ δύο αντίρροπων δυνάμεων: από τη μία η **Εξέγερση** κι από την άλλη η **Εξουσία**, και οι βασικοί πρωταγωνιστές της σύγκρουσης αυτής εκπροσωπούσαν ο καθένας τη δική του πλευρά.

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Επαμεινώνδα Κορκονέα και οι μεγάλες ταραχές που ακολούθησαν, προκάλεσαν ένα ισχυρό κοινωνικό ηλεκτροσόκ

πολλών βαθμών, καθώς θρυμματίστηκε η εικόνα της “κοινωνικής ειρήνης” και έγινε ορατή η ύπαρξη αυτών των δύο αλληλοσυγκρουόμενων κόσμων, με τον πλέον έκδηλο τρόπο, προκαλώντας καταστάσεις απ’ τις οποίες δεν υπήρχε εύκολη επιστροφή, χωρίς τουλάχιστον να δημιουργηθούν και να εκδηλωθούν γεγονότα, τη δυναμική των οποίων κανείς δε θα μπορούσε πλέον να υποκριθεί ότι δεν αντιλήφθηκε, ότι δεν είδε, ότι δεν άκουσε, ότι δεν έλαβε υπόψη του.

Η εξέγερση του 2008 συγκλόνησε μια κοινωνία που απολάμβανε ακόμα, στην πλειονότητά της, την καταναλωτική της ευδαιμονία και τον πολιτισμό του δυτικού lifestyle και που αγνοούσε τις δυσβάστακτες επιπτώσεις της επερχόμενης οικονομικής κρίσης. Προκάλεσε αμηχανία, μούδιασμα και αντιληψιακή παράλυση, καθώς η πλειοψηφία του κοινωνικού σώματος αδυνατούσε να αντιληφθεί από πού ξεφύτρωναν τόσες χιλιάδες ταραχοποιοί, που δημιουργούσαν τέτοιας έντασης επεισόδια.

Στον απόηχο της εξέγερσης, μια σειρά διανοούμενων, πολιτικών αναλυτών, καθηγητών, κοινωνιολόγων, ψυχολόγων, εγκληματολόγων, ακόμα και καλλιτεχνών, εκμεταλλευόμενοι ο καθένας το δικό του επαγγελματικό κύρος και αναγνωρισιμότητα, προσήλθαν στο δημόσιο διάλογο προκειμένου, όχι μόνο να ερμηνεύσουν το Δεκέμβρη του ’08, αλλά και να τον απονοηματοδοτήσουν, συκοφαντώντας τον και καταδικάζοντας συλλήβδην τη βία, απ’ όπου κι αν προέρχεται, κάνοντας σαφές ποιος είναι ο κοινωνικός τους ρόλος.

Υπάρχουν πολλά ακόμα να ειπωθούν για το Δεκέμβρη του ’08 και της εξεγερτικής κληρονομιάς του, όπως αυτή εκδηλώθηκε απ’ τις δεκάδες ομάδες άμεσης δράσης, που πολλαπλασιάστηκαν εκρηκτικά σε όλη τη χώρα, δημιουργώντας ένα μέτωπο εσωτερικής απειλής. Μια περίοδος όπου η αναρχική άμεση δράση υπονόμει, σχεδόν καθημερινά, την κοινωνική ομαλότητα. Όμως, αυτό που θέλουμε κυρίως είναι **να θυμηθούμε...**

Να θυμηθούμε τι ήταν ο Δεκέμβρης του ’08 και πώς η αναρχία συνέβαλλε, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο, στην εκδήλωση δυναμικών καταστάσεων που απέκτησαν απήχηση στο διεθνές αναρχικό κίνημα.

Να θυμηθούμε την εποχή που η αναρχία ξεπέρασε το φόβο της σύλληψης, της αιχμαλωσίας και της βίαιης καταστολής και γι’ αυτό απέκτησε μια τρομακτική αυτοπεποίθηση, προχωρώντας σε δράσεις και κινήσεις που, έως τότε, φαίνονταν αδύνατες· μια αυτοπεποίθηση η οποία εκδηλώθηκε σε όλο το εύρος της αναρχικής πολύμορφης δράσης, από τις απλές δημόσιες παρεμβάσεις έως τις καταλήψεις κάθε είδους, κι από τις αυθόρμητες συγκρουσιακές πρακτικές έως τις πιο οργανωμένες επιθετικές ενέργειες.

Θέλουμε να θυμηθούμε το νεαρό μας σύντροφο, που ήταν ένοχος για τον αυθορμητισμό του, κάτι που πλήρωσε με τη ζωή του. Ίσως να ήμασταν εμείς στη θέση του, κάτω από άλλες συνθήκες, καθώς ο ίδιος εξεγερτικός ενθουσιασμός μάς διακατέχει από τότε, και καλό είναι να θυμούνται ΟΛΟΙ τις καταβολές τους και όχι να τις ξεορκίζουν.

Θέλουμε να θυμηθούμε την ομορφιά του να παραλύει ο κοινωνικός χωροχρόνος, μέσα από μικρότερα ή μεγαλύτερα κοινωνικά βραχυκυκλώματα.

Θέλουμε να θυμηθούμε πόσο επικίνδυνη γίνεται η αναρχία όταν θέλει...

Θέλουμε να ξαναζήσουμε τις μέρες που «ο θάνατος δε θα 'χει πια εξουσία και γυμνοί οι νεκροί θα γίνουν ένα με τον άνθρωπο του ανέμου και του δυτικού φεγγαριού και θα ορμούν στον ήλιο ωσότου ο ήλιος να καταλυθεί»

(παραφρασμένοι στίχοι από ποίημα του Dylan Thomas).

* * *

«Έτσι μαθαίνουμε την πραότητα.

Πόσες φορές έκατσαν άνθρωποι μόνοι στο σπίτι,

περιμένοντας τους συντρόφους να επιστρέψουν;

Η μάχη είναι προγραμματισμένη.

Το κάθε λεπτό έχει μετρηθεί.

Η κάθε μια ξέρει τι έχει να κάνει.

Τα πάντα έχουν προσεχθεί.

Απόψε, πόσοι αντάρτες δίνουν μάχες;

Απόψε, λέει στο ράδιο πως η αστυνομία προσπαθεί να απομακρύνει

εκατοντάδες διαδηλωτές απ' τους δρόμους.

Πέτρες εκτοξεύονται,

μπορείς να ακούσεις τα συνθήματα, τα σπασμένα γυαλιά,

τις σειρήνες πίσω από τις παπαρολογίες του ρεπόρτερ.

Έντεκα η ώρα.

Δεν έχει γίνει ακόμα.

Πόσα έχουν γίνει πριν από μας;

Η γραμμή επεκτείνεται προς τα πίσω, μέσα στην Ιστορία.

Πόσα ακόμα απομένει να κάνουμε;»

Φυλή του Περήφανου Αετού, Weather Underground

Ξεκινώντας με μια απλή διαπίστωση, ότι υπάρχει επιτακτική ανάγκη να χαραχτεί μια στρατηγική με πυρήνα την πολύμορφη αναρχική δράση, η οποία θα συγκρουστεί μετωπικά με την εξουσία, έχουμε την πεποίθηση ότι η συνεισφορά μιας ακόμα θεωρητικής πρότασης γύρω από την αναρχική οργάνωση, από τη στιγμή που θα έμενε στα στενά πλαίσια της ιδεολογικής ακαμψίας, δε θα ήταν γόνιμη. Αν δεν αποπειραθούμε να εκτονώσουμε τις καθημερινές αντιφάσεις μας μέσα από πράξεις που θα συμπληρώνουν την ολότητα του απελευθερωτικού αγώνα, είμαστε καταδικασμένοι να πνιγούμε στην πλημμύρα της εσωστρέφειας που κατακλύζει τους αναρχικούς κύκλους.

Πιστεύουμε ότι για να μπορέσουμε να επεξεργαστούμε μια στρατηγική, στους άξονες της οποίας θα τέμνονται οι ομάδες συγγένειας, ο πολύμορφος αγώνας και η συνεχής αναρχική εξέγερση, πρέπει να δοκιμάσουμε στην πράξη τις αντοχές μας, τη δυναμική μας, τις δυνατότητές μας και τα όριά μας. Με αυτόν τον τρόπο, θα είμαστε σε θέση να καταθέσουμε τα σκεπτικά μας, πατώντας πάνω σε πραγματικές εμπειρίες αγώνα και όχι σε θεωρητικές ακροβασίες.

Ζούμε την αρχή του τέλους για τον κόσμο, με τον τρόπο που τον γνωρίζαμε μέχρι σήμερα.

Η προσπάθεια ειρηνικής διευθέτησης των κοινωνικών συγκρούσεων από πλευράς του κράτους, αποτελεί ένα μακρινό παρελθόν, όπως εκείνο της οικονομικής ευημερίας: τα μοντέλα της κρατικής παρεμβατικότητας στην οικονομία πετιούνται στον κάδο των αχρήστων – αφού πλέον η κυριαρχία των πολυεθνικών και η δυνατότητα του κεφαλαίου να ξεπερνάει τα εθνικά σύνορα χωρίς περιορισμούς, θεσμοθετείται από τα κυρίαρχα κέντρα εξουσίας, η ιστορική αφήγηση των εθνών-κρατών που εξυπηρέτησε για αρκετές δεκαετίες την καπιταλιστική ανάπτυξη, μέσω των εθνικών οικονομιών, καταρρέει, ο τεχνολογικός

εκφασισμός δημιουργεί άπειρες δυνατότητες διαχείρισης των ανθρώπινων συναισθημάτων, η διαρκώς αυξανόμενη συνθετότητα της κοινωνικής διάρθρωσης αποσταθεροποιεί τους κοινωνικούς αυτοματισμούς και στρατιωτικοποιεί την κοινωνική ζωή μέσα στις μητροπόλεις, οι μηχανές ψηφιοποίησης της ζωής απονευρώνουν τη σύνθετη κριτική λειτουργία της σκέψης των ανθρώπινων όντων και δημιουργούν νεκροταφεία συνειδήσεων, οι εικόνες ανθρώπινης φρίκης αφομοιώνονται στην κοινωνική συνείδηση και παύουν να δημιουργούν συναισθήματα, πέρα από την αίσθηση του σοκ.

Βρισκόμαστε στη διαδικασία της ποιοτικής αναβάθμισης του “πολιτισμένου πολέμου”, όπου η ευτυχία του ενός συνυπάρχει με το μαρτύριο του άλλου· σ’ αυτό το νέο περιβάλλον εμφανίζεται το είδος των σύγχρονων ανθρώπων, γενετικά κατάλληλων για να αποδεχτούν, σαν αυτονόητο, έναν άρρωστο τρόπο ζωής, μέσα σε έναν εκφυλισμένο κόσμο, από τον οποίο όλη η αγριότητα της φύσης έχει εξαφανισθεί από την αστική ανάπτυξη και την επεκτατική διάθεση των τεχνητών συνθηκών του πολιτισμού. Ζούμε ανάμεσα σε εργοστασιακά τροφικά που ζουν με ελεγχόμενη διαίτα, σε ένα ελεγχόμενο περιβάλλον και μετατρέπονται σε κοινωνικά πρότυπα, τα οποία πρέπει να ακολουθήσουμε για να επιβιώσουμε.

Σ’ αυτό το περιβάλλον, η αναρχία αποκτά μια στρατηγική δυνατότητα να βάλει φωτιά σε όλες τις μορφές πολιτικής εκπροσώπησης και να αποτελέσει ένα μέτωπο ανοιχτού ανορθόδοξου πολέμου με την κυριαρχία, το οποίο θα μετατρέψει σε πλεονέκτημα τη διαφορετικότητα και τον πλουραλισμό θεωρήσεων εντός της αναρχικής κοινότητας και θα συσπειρώνει, στα κέντρα αγώνα που δημιουργούνται, τους καταπιεσμένους που αποφασίζουν να σπάσουν τις αλυσίδες της υποταγής τους. Μερικές φορές, οι πιο σημαντικές διαπιστώσεις λέγονται με τον πιο απλό τρόπο. Θέλουμε να δούμε τον κόσμο της εξουσίας να καταστρέφεται από τα οπλισμένα χέρια εξεγερμένων ανδρών και γυναικών. Ξεπερνάμε, λοιπόν, τα θεωρητικά σχήματα, επαναφέρουμε το βάρος της κουβέντας στο σημείο μηδέν, στο σημείο όπου η πέτρα φεύγει από το χέρι μας για να καταλήξει στο κεφάλι ενός μπάτσου, στο σημείο που αποφασίζουμε να σπάσουμε τα δεσμά της αιχμαλωσίας, στο σημείο που οι ανατρεπτικές διαθέσεις εκδηλώνονται μαχητικά στους δρόμους, στο σημείο που συναντιούνται οι δείκτες ενός ωρολογιακού μηχανισμού που θέλει να ανατινάξει τη δολοφονική ομίχλη της έννομης τάξης.

Αντιστρέφοντας την προκαθορισμένη ροή διαλόγου, δε συζητάμε προκαταβολικά για τον τρόπο με τον οποίο θα δράσουμε, αλλά προτείνουμε το συντονισμό της αναρχικής δράσης και την άτυπη δικτύωση των αναρχικών επιχειρημάτων, μέσα από τη ζωογόνο δύναμη της πολύμορφης δράσης· έτσι, θα μπορέσουμε να εντοπίσουμε τα λάθη και τις αδυναμίες μας και, ταυτόχρονα, να σφυγμομετρήσουμε τις δυνατότητές μας, ώστε να προβούμε σε έναν

κριτικό απολογισμό, ο οποίος θα αποτελέσει τα θεμέλια της στρατηγικής μας, που θα προκρίνει τη μετωπική αναρχική δράση, κόντρα σε κάθε εξουσία.

Η πρότασή μας να θέσουμε σε ισχύ το στοίχημα της συγκρότησης ενός πολύμορφου εξεγερτικού αναρχικού μετώπου είναι απλή· μια εκστρατεία δράσης με το όνομα «**Μαύρος Δεκέμβρης**», η οποία θα αποτελέσει τον πυροκροτητή για την επανεκκίνηση της αναρχικής εξέγερσης, μέσα και έξω από τις φυλακές.

Ένας μήνας συντονισμένων δράσεων, με σκοπό να γνωριστούμε μεταξύ μας, να κατέβουμε στο δρόμο για να σπάσουμε τις βιτρίνες των πολυκαταστημάτων, να καταλάβουμε σχολεία, πανεπιστήμια και δημαρχεία, να μοιράσουμε κείμενα που θα διαδίδουν το μήνυμα της ανταρσίας, να βάλουμε εμπρηστικούς μηχανισμούς σε φασίστες και αφεντικά, να κρεμάσουμε πανό σε αερογέφυρες και κεντρικές λεωφόρους, να πλημμυρίσουμε τις πόλεις με αφίσες και τρικάκια, να ανατινάξουμε σπίτια πολιτικών, να πετάξουμε μολότοφ στους μπάτσους, να γεμίσουμε τους τοίχους με συνθήματα, να σαμποτάρουμε την ομαλή ροή εμπορευμάτων μέσα στα Χριστούγεννα, να ληλατήσουμε τις βιτρίνες της αφθονίας, να πραγματοποιήσουμε δημόσιες εκδηλώσεις και να ανταλλάξουμε εμπειρίες και σκεπτικά γύρω από διάφορες θεματικές αγώνα.

Να συναντηθούμε στα στενά της πόλης και να ζωγραφίσουμε με στάχτες πάνω στα άσχημα κτήρια των τραπεζών, των αστυνομικών τμημάτων, των πολυεθνικών, των στρατοπέδων, των τηλεοπτικών στούντιο, των δικαστηρίων, των εκκλησιών, των φιλανθρωπικών ομίλων.

Να απορρυθμίσουμε με χίλιους τρόπους τη θανάσιμη κοινωνική ομαλότητα των ψυχοφαρμάκων, της οικονομικής ασφυξίας, της μιζέριας, της εξαθλίωσης, της κατάθλιψης, ρυθμίζοντας την ύπαρξή μας στους ρυθμούς της αναρχικής εξέγερσης, εκεί που η ζωή αποκτάει νόημα· στην αδιάκοπη μάχη εναντίον της κυριαρχίας και των εκπροσώπων της. Να βάλουμε φωτιά στην εύθραυστη κοινωνική συνοχή και να βγούμε στους δρόμους, στραγγαλίζοντας πρώτοι το τέρας της οικονομίας, πριν μας εξοντώσει μέσα από τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς του και τους κουστουμαρισμένους δολοφόνους του, που στελεχώνουν τα κέντρα διοίκησης του οικονομικού πολέμου.

Ο **Μαύρος Δεκέμβρης** δεν επιδιώκει να γίνει απλά και μόνο μια ημερομηνία ταραχών· αντίθετα, αυτό που θέλουμε είναι να δημιουργηθεί, μέσω της πολύμορφης και πολυεπίπεδης αναρχικής δράσης, μια άτυπη πλατφόρμα συντονισμού, στη βάση της οποίας θα συσπειρωθεί η ανατρεπτική ώθηση. Μια αρχική απόπειρα άτυπου συντονισμού της αναρχίας, πέρα από τα προκαθορισμένα πλαίσια, η οποία φιλοδοξεί να αξιοποιήσει τη συγκεκριμένη εμπειρία αγώνα, ώστε να θέσει σε κίνηση ανατρεπτικές προτάσεις και στρατηγικές αγώνα.

Η πρότασή μας αυτή συνδέεται ταυτόχρονα και με αντίστοιχες παρακαταθήκες αγώνα πέρα από τα γεωγραφικά μας σύνορα· πριν λίγους μήνες, στο Μεξικό, μια ομάδα συντρόφων επιτέθηκε με εκρηκτικό μηχανισμό στο εθνικό εκλογικό ινστιτούτο και κάλεσε σε μια πολύμορφη και δυναμική αντιεκλογική εκστρατεία για έναν Μαύρο Ιούνιο, η οποία πλαισιώθηκε από ένα σημαντικό τμήμα του αναρχικού κινήματος. Εκλογικά κέντρα και υπουργεία παραδόθηκαν στις φλόγες, συγκρούσεις με τους μπάτσους εξαπλώθηκαν στους δρόμους των πόλεων, στήθηκαν μικροφωνικές και μοιράστηκαν κείμενα αναρχικής προπαγάνδας ενάντια στις εκλογές. Ένα μωσαϊκό πολύμορφης δράσης, με διαφορετικές πολιτικές αναφορές και αφετηρίες, το οποίο αποτέλεσε την απάντηση της αναρχίας στο εκλογικό τσίρκο της δημοκρατίας, με εργαλεία τις αρχές της οριζοντιότητας, του άτυπου συντονισμού και της συνεχούς εξέγερσης· τέτοιες εμπειρίες αγώνα, όπου η συλλογική φαντασία και η αποφασιστικότητα δημιουργούν απελευθερωτικές εστίες πολέμου στη νέα τάξη πραγμάτων, καθιστούν σαφή την προοπτική της έμπρακτης κατάργησης του γνωστού ψευδοδιπόλου μεταξύ νόμιμου και παράνομου και, ταυτόχρονα, επικαιροποιούν τα αναρχικά προτάγματα, μέσα από τις φωτιές της εξέγερσης.

Το στοίχημα της ανατροπής παραμένει ανοιχτό· η τύχη αυτής της πρότασης βρίσκεται στα χέρια των συντρόφων και των συντροφισσών, από όλο το φάσμα του αγώνα, που θα επιλέξουν αν αξίζει να τεθεί σε κίνηση.

«Την πρώτη νύχτα μέσα στο κελί οι σκέψεις από την ελεύθερη ζωή του ταξίδευαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στους νευρώνες του εγκεφάλου του. Ήξερε πως η αιχμαλωσία είναι η λογική συνέπεια της αντιπαράθεσης με έναν εχθρό που κατέχει την υπεροπλία σε όλα τα επίπεδα.

Για όσους σαμπόταραν τις ράγες στη διαδρομή από το τρενάκι του τρόμου μιας κοινωνικής πραγματικότητας που εξοντώνει με κάθε πιθανό τρόπο όσους την αμφισβητούν, τα κάγκελα της φυλακής θα είναι μια πραγματικότητα χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι θα γίνει αποδεκτή χωρίς μάχη.

Με αυτές τις σκέψεις μέσα στο κεφάλι του έκλεισε τα μάτια και ονειρεύτηκε όχι αυτά που θα ήθελε να ζήσει έξω από τα τείχη αλλά τον μακροχρόνιο εφιάλη της αδράνειας, της αναμονής, της αλλοίωσης των ενστίκτων.

Το επόμενο πρωί αντικρίζοντας για πρώτη φορά τη μονοτονία μιας αιχμάλωτης επαναλαμβανόμενης καθημερινότητας είχε ήδη βαρεθεί να κάνει υπομονή, την είχε δει να ταξιδεύει άσκοπα μέσα στους λαβύρινθους της ανοχής στα πρώτα δείγματα μιας συγκαλυμμένης δειλίας. Κλείδωσε το μίσος του στη βάλιτσα των ανέπαφων συναισθημάτων

δίπλα στην αγάπη του για την ελευθερία και έδωσε το κλειδί σε ένα σύντροφο για να το αφήσει δίπλα στους τάφους των δολοφονημένων συντρόφων που έπεσαν μαχόμενοι τον εχθρό.

Τα χρόνια πέρασαν και το μόνο που κατάφερε η φυλακή ήταν να τον γεμίσει οργή, να τον κάνει ανυπόμονο για το μετά, να αναζητήσει τρόπους για την πρακτική εφαρμογή του αναρχικού πολέμου· είχε αντιληφθεί πως η μόνη εφικτή συμμαχία είναι αυτή με τον κόσμο των πιθανοτήτων.

Πιθανοτήτων λίγων για να πείσει την πλειοψηφία των ανθρώπων αυτής της κοινωνίας ότι η επιλογή του δεν αποτελεί κάτι μεταξύ τρέλας και αδιέξοδου αλλά αρκετών ώστε να αξίζει να ποντάρεις πάντως για τη μεγάλη ιδέα της καταστροφής. Της μεγάλης ιδέας για μια μετωπική σύγκρουση με τον κόσμο των σκιών και τους υποτακτικούς του. Η πόρτα της φυλακής ανοίγει και τώρα ξέρει τι πρέπει να κάνει, να διατηρήσει τη μνήμη ζωντανή, να μην αφήσει χώρο στη λήθη, να μην ξεχάσει τους συντρόφους που μείναν πίσω, να ξαναπιιάσει το νήμα της εξέγερσης από εκεί που είχε διακοπεί, να χύσει το δηλητήριο της ανυποταξίας στα δίκτυα αναπαραγωγής της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Για τη διαρκή αναρχική εξέγερση!

Καμία ανακωχή με την εξουσία και τις μαριονέτες της!»

Για έναν Μαύρο Δεκέμβρη!

Για την αναρχική αντεπίθεση στον κόσμο της εξουσίας!

Υ.Γ. Στις 11/12 συμπληρώνονται δυο χρόνια από τότε που χάθηκε ο αδερφός μας Σεμπασιτιάν Άνγκρου Οβερσλούιχ στη διάρκεια ένοπλης απαλλοτρίωσης τράπεζας στη Χιλή από τα πυρά ενός ένστολου υπηρέτη του συστήματος. Πιστεύουμε πως αυτός ο Μαύρος Δεκέμβρης είναι μια ευκαιρία να τιμήσουμε τη μνήμη του αναρχικού μας αδερφού ενοποιώντας την αναρχική μνήμη και καταργώντας στην πράξη σύνορα και αποστάσεις.

Νίκος Ρωμανός

Παναγιώτης Αργυρού, μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF